

Haasteet

Euro-Aasian osastossa kirkon jäsenmäärän kasvu on ylittänyt talouskasvun. Voimakas inflaatio sekä huonot ja epäsäännöllisesti maksetut palkat tekevät kirkon infrastruktuurin tukemisen jäsenille vaikeaksi.

Zaokskin teologinen seminaari, osaston ainoa korkeakoulu, on vaarassa menettää asemansa valtion hyväksymänä oppilaitoksena, mikäli seminaariin ei rakenneta voimistelusalua, jossa oppilaat voivat harrastaa liikuntaa pitkien talvikuukausien aikana.

Mahdollisuudet

Vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahjan avulla Zaokskin teologiseen seminaariin rakennetaan monitoimirakennus, joka palvelee voimistelusalina ja auditoriona.

7. heinäkuuta

Muuttuneet elämät

Gena Vlasik

Gena oli 19-vuotias ja palveli Valkovenäjän armeijassa kuullessaan, että eräs hänen koulutovereistaan oli kärsimässä vankeustuomiota murhattuaan isänsä huumaiden vaikutuksen alaisena. Niinpä hän hämmästytti saadessaan tietää, että pojasta oli tullut kristitty.

Olessaan kotona lomalla Gena tapasi tuon pojan, joka oli juuri vapautunut vankilasta. Gena ei ollut tuntenut häntä. Edellisen kerran heidän tavatessaan hän oli ollut villin ja hoitamattoman näköinen, mutta nyt hänellä oli pukua päällä ja hiukset oli kammattu siististi. Heidän keskustellessaan Gena mainitsi pojan elämässä tapahtuneen suuren muutoksen. Ystävä vastasi: "Se johtuu siitä, etten ole enää sama Sasha. Minusta on tullut kristitty, uusi ihminen Kristuksessa."

Sasha kertoi avoimesti entisestä elämästään. Hänen uusi asenteensa teki Genan entistä uteliaammaksi tietämään, miten Jumalan voima voi vaikuttaa ihmisen elämässä. Hän päätti alkaa etsiä Jumalaa.

Jumalaa etsimässä

Gena osti Raamatun ja alkoi lukea sitä sotilastukikohdassa. Mutta hän ei ymmärtänyt lukemastaan paljon mitään. Hän rukoili: "Herra, en tiedä kuka sinä olet, mutta näin Sashan muuttuneen. Ilmaise itsesi minullekin. Anta minua ymmärtämään sinua." Kolme kuukautta hän rukoili näin.

Gena ajatteli, että hänen täytyisi varmaan tehdä jotakin päästäkseen lähemmäksi Jumalaa, ja niin hän kirjoitti kaikille, joita hän oli ehkä kohdellut väärin. Silti Jumala ei tuntunut ilmaisevan itseään. Sitten Gena päätti lopettaa tupakoimisen ja juomisen.

Hän halusi löytää kirkon, jossa voisi kohdata Jumalan. Hän meni ainoaan tietamäänsä kirkkoon, ortodoksisirkkoon, mutta se oli tupaten täysi ja meluinen, eikä Gena löytänyt sieltä Jumalaa. Mistä hän vielä voisi etsiä?

"Poistu bussista"

Kun hän istui bussissa paluumatkalla tukikohtaan, hän kuuli selvän äänen, joka kehotti häntä poistumaan bussista. Hän totteli, vaikka ei ymmärtänytäkään miksi. Kun hän seisoj katselemassa ympärilleen, ääni kehotti häntä menemään läheiselle ruokakaupalle. Hän seurasi ohjeita ja löysi kaupan. Vieläkään hän ei trennnyt, miksi hän oli siellä. Sitten hän huomasi lyhtypylväessä ilmoituksen, jossa ihmisiä kutsuttiin kokouksiin, joissa he voisivat saada tietoa Jumalasta. Gena kirjoitti osoitteen muistiin. Hänellä ei ollut aavistustakaan, mikä kirkko järjesti kokoukset, mutta koska ääni näytti ohjanneen hänet ilmoituksen luo, hänestä tuntui, että hänen pitäisi mennä ainakin yhteen kokoukseen.

Kokouksessa Gena tuli vakuuttuneeksi siitä, että Jumala oli johtanut hänet sinne. Palattuaan tukikohtaan hän meni heti pyytämään esimicheltaan kolme iltaa viikossa vapaaksi. Komentaja oli hämmästynyt. "Tämä on armeija. Miten voisit antaa sinulle niin paljon vapaata?"

Kun Gena selitti, miksi hän halusi itäalomaan, upseeri, joka oli kristitty mies, suostui. Gena pääsi kaikkiin kokouksiin ja sitten hänet kastettiin.

Vaikeuksia

Puoli vuotta myöhemmin komentaja määräsi kaikki sotilaat osallistumaan sapattina tukikohdan muuttamiseen muualle. Gena selitti, miksi hän ei voinut työskennellä sapattina. Häntä uhkasi jopa kymmenen vuoden vankeus ja hän oli valmis menemään ranskilaan. Hän rukoili, että asia koituisi Jumalan kunniaksi.

Jumala vastasi, ja Gena sai siirron toiseen rykementtiin, jossa hän sai sapatin vapaaksi. Gena tarjoutui siitä hyvästä tekemään ikäviä töitä, joita muut eivät halunneet tehdä.

Eräs sotilasta kiusasi Genaa jatkuvasti. Eräänä päivänä mies kuitenkin pyysi Genaa rukoilemaan, että hän pääsisi armeijasta yhtä aikaa Genan kanssa. Ja aina kun he tapasivat mies kysyi: "Oletko rukoillut puolestani?" Gena vakunni rukoilevansa.

Se, miten Gena rohkeasti toisia sotilaita tekemään yksiköstä paremman, teki upseereihin syvän vaikutuksen.

Suoritettuaan asevelvollisuutensa Gena tunsi Jumalan kutsuvan hänet sananjulistajaksi. Nyt hän opiskelee Zaokskin seminaarissa.

Osa vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahjasta käytetään seminaarin tarpeisiin. Mieti, miten sinä voit tukea nuoria, jotka vastaavat Venäjällä Jumalan työkutsuun.

14. heinäkuuta

Kamppailua sieluista

Victor Bogas

Zaokskin teologisen seminaarin opiskelijat osallistuvat osana opiskeluaan lomillaan erilaisiin evankelioimistapahtumiin. Sadat ihmiset ovat löytäneet Jeesuksen näiden ohjelmien kautta.

□skettäin 42 Zaokskin opiskelijaa piti 11 kokoussarjaa yhdeksässä kaupungissa ja 420 uutta uskovaa kastettiin. 250 on valmistumassa kasteelle. Opiskelijat kertovat suurenmoisista kokemuksistaan.

Haluton osallistuja

Victor piti evankelioimiskokouksia Arkangelissa, Venäjän pohjoisosassa. Hän huomasi, että eturivissä nuori tyttö teki muistuinpanoja. Hänen vieressään istui vanhempi nainen, joka vähän päästä kiskoi tyttöä kädestä ja kuiskasi tälle. Oli selvää, että nainen ei halunnut olla kokouksessa.

Tilaisuuden päätyttyä nainen tuli puhujan luo ja sanoi: "Miten kauan aiotte kiusata tyttärentäni kertoilemalla Jumalasta, jota ei ole? Enää hän ei tänne tule mikäli se minusta riippuu!" nainen sanoi ja raahasi tyttärensä pois.

Kahtena seuraavana iltana tyttöä ei näkynyt ja Victor mietti, oliko äiti onnistunut puhumaan tyttärensä ympäri. Hän saattoi vain rukoilla tytön puolesta.

Kolmantena iltana tyttö ja äiti tulivat yhdessä. He hymyilivät. Kokouksen jälkeen nainen tuli pyytämään anteeksi käytöstään ja sanoi olleensa väärässä. Hän kertoi, mitä oli tapahtunut.

"En halunnut tyttärentäni tulevan tänne, joten lähtessäni toihin sairaalaan panin oven lukkoon. Seuraavana päivänä menin ortodoksispappin luo. Kerroin kuulleeni radiosta, miten hän varoitti näistä kokouksista. Kysyin, mitä tekisin tyttärelleeni, joka itsepintaisesti halusi tulla kuuntelemaan.

"Rouva hyvä", pappi sanoi, 'haluaisin kertoa teille jotakin. Isäni oli armeijan palveluksessa. Sota-aikana perheemme lähetettiin Siperiaan työskentelemään erääseen tehtaaseen. Sinne saavuttuamme suurella perheellämme ei ollut ruokaa eikä vaatteita. Sitten iski onnettomuus: isämme kuoli eikä meillä ollut mitään toimeentuloa. Saimme pienet ruoka-annokset, mutta joka ilta menimme nälkäisinä nukkumaan.

"Eräänä iltana ovelle tuli mies, joka kertoi olevansa naapurimme ja haluavansa auttaa. Hän oli huomannut, että olimme paljain jaloin, vaikka oli Siperian talvi. Useiden vuosien ajan naapurin pariskunta antoi meille ruokaa, vaatteita ja muuta välttämätöntä, niin että säilyimme hengissä. Kun äitimme oli työssä, saimme yöpyä heillä. Rouva kertoi meille Jumalasta ja lauloi kauniita lauluja. Joka lauantai ihmisiä tuli heille jumalanpalvelukseen ja usein mekin menimme.

"Aikuisena tajusin, että he olivat adventisteja. Olisin halunnut kiittää heidän avustaan, mutta en löytänyt heitä. Minusta tuli ortodoksipappi, mutta en ole koskaan unohtanut tuota ihanaa kristittyä perhettä. Olkaa kiitollinen, että tyttärenne haluaa tulla adventistiksi.

"On totta, että sanoin radiossa, ettei evankelioimiskokouksiin pitäisi mennä, mutta kun adventistit tulivat tänne, menin ensimmäiseen kokoukseen. Kun tajusin, että puhuja oli todellinen uskova kuten naapurimme, hyyneleet tulivat silmiini. Asemani estää varoitukseni perumisen, mutta aina kun joku kysyy adventisteista, sanon, että menkää kuulemaan heitä, he puhuvat oikein."

Tuo nainen ja hänen tyttärensä kastettiin yli kahdensadan muun kanssa.

Perheriita

Eräessä nuoressa perheessä oli viitää evankelioimiskokoustemme ruoksi. Mies halusi käydä kokouksissa, mutta vaimo ei. Lopulta vaimo sanoi: "Jos vielä jatkat siellä käyntiä, jätän sinut." Seuraavana iltana mies oli taas kokouksessa, mutta kun hän palasi kotiin, talo oli tyhjä. Vaimo, lapsi ja kaikki näiden henkilökohtaiset tavarat olivat poissa. Pöydällä oli vaimon jättämä lappu.

Onneton nuori mies kysyi neuvoa pastorilta. Tämä tarjoutui käymään vaimon luona.

Kun pastori meni tapaamaan vaimoa, nainen miltei heitti hänet ulos ovesta. Pastori onnistui kuitenkin sanoa muutama sana siitä, miten paholainen yrittää hajottaa onnellisen perheen. Muutamana tunnin kuluttua vaimo soitti pastorille ja sanoi haluavansa palata kotiin.

Pastori mietti, mikä oli muuttanut naisen mielen niin nopeasti. Sitten mies kertoi rukoilleensa ensimmäistä kertaa elämässään jumi-illoin, kun vaimo päätti palata. "Nyt tiedän rukouksen voiman!" mies sanoi. Heidät molemmat kastettiin.

21. heinäkuuta

Pavelin löytö

a. Shatan

Pavel syntyi kuurona. Hänen vanhempansa, jotka myös olivat kuuroja, opettivat hänelle viittomakieltä ja lähettivät hänet kuulovammaisten kouluun. Mutta Pavel kaipasi suunnattomasti vanhempiaan eikä menestynyt koulussa.

Lomilla Pavel pääsi isoäidin luo, joka oli hyvin uskonnollinen nainen. Hän katseli, kun isoäiti polvistui ikonien edessä ja rukoili. Hänkin alkoi kaivata syvällistä hengellisyyttä. Vanhemmat ostivat hänelle ortodoksisen rukouskirjan ja hän luki rukouksia aamuin illoin. Hänen kaipauksensa ei kuitenkaan täyttynyt.

Pavelin vanhemmat löysivät toisen koulun, joka oli lähempänä heidän kotikaupunkiaan Tubaa. He tiesivät, että poika oli älykäs ja toivoivat, että hän menestyisi paremmin opinnoissaan lähempänä kotia.

Uusi koulu

Koulu, johon Pavel siirtyi, sijaitsi pienessä Zaokskin kylässä. Eräänä päivänä hän huomasi, että kylään rakennettiin uutta koulua. Hän sai tietää, että se oli Zaokskin teologinen seminaari. Hän hymyili huomattessaan ristin kellotornin huipulla ja toivoi, että hänkin saisi opiskella sellaisessa koulussa. Ehkä hän sitten oppisi oikein rakastamaan ja palvelemaan Jumalaa.

Kerran Pavel huomasi koulunsa sihteerillä rintamerkin, jossa luki: "Rakastan sapattikoulua." Pavel kysyi, mitä se tarkoitti. Sihteeri kertoi opiskelevansa seminaarissa ja että sapattikoulu on kokous, jossa tutkitaan Raamattua ja opitaan lisää Jumalasta.

"Minä tiedän Jumalasta", Pavel sanoi. "Minä rukoilen ja osaan jopa Isä meidän -rukouksen kirkkoslaaviksi." Nuori nainen hymyili ja sanoi, että Jumala kuulee kyllä kaikenkieliset rukoukset.

Pavel huomasi, että Jumala todella vastasi hänen rukouksiinsa. Hän rukoili Raamattua ja kolmen päivän kuluttua hän sai lahjapaketin, jossa oli Raamattu.

Pavel etsi Jumalaa monista kirkoista. Isoäiti varoitti vääristä opeista, mutta Pavel ei tiennyt, mikä oli totta, mikä valhetta. Eräs hänen opettajansa oli henkiparantaja ja hän antoi Pavelille kirjoja luettavaksi ja sanoi, että hänestä voisi tulla yhtä suuri kuin Kristus itse! Kesti kuukausia ennen kuin Pavel tajusi, että okkultismi ei ollut Jumalasta vaan Saatanasta.

Uni

Sitten Jumala antoi Pavelille unen, joka muutti hänen elämänsä. Hän kertoo siitä näin: "Seisoin ihmisjoukossa. Jeesuskin oli siellä, mutta en kiinnittänyt häneen huomiota. Tunsin, etten tarvinnut häntä. Yhtäkkiä pimeys ympäröi minut ja joku pani minut raskaisiin kahleisiin ja alkoi kiskoa helvettiin. Huusin Jeesusta, mutta hän ei kuullut. Lopulta huusin viimeisillä voimillani: "Herra, minä tuhoudun! Pelasta minut, niin annan itseni sinulle!" Jeesus ojensi kätensä ja kahleet putosivat pois. Heräsin ja päätin palvella Jumalaa."

Pavel alkoi käydä adventtikirkossa ja hänet kastettiin kotikaupungissaan Tulassa. Kun hän sai tietää, että Tulan alueella asuu yli 2 000 kuulovammaista, hän tajusi Jumalan kutsuvan häntä työskentelemään heidän hyväkseen.

Kutsuttu Jumalan työhön

Vaikka seurakunta oli lämmin ja rakastava, Pavelin kuurous kuitenkin eristi hänet. Hän tiesi, että toiset kuurot kokivat samaa eristyneisyyttä. Hän löysi monia kuulovammaisia, jotka etsivät Jumalaa, ja huomasi, että hänellä oli ainuttaatuksiset valmiedet kertoa heille hänestä.

Pavel tajusi, että hänen täytyisi oppia tuntemaan Raamattua paljon paremmin voidakseen opettaa muita. Eräs nainen halusi rahoittaa Pavelin opiskelun Zaokskin seminaarissa. Hän käy entisessä koulussaan pitämässä raamattutunteja kuulovammaisille lapsille ja kertomassa uskostaan entisille opettajilleen. Lisäksi hän opettaa riittomakieltä Zaokskin opiskelijoille.

Jumala on siunannut Pavelin ponnistelut, ja Tulassa on nyt 75 kuulovammaisen seurakunta, jota hän johtaa. Hänen äitinsä ja isänsäkin kuuluvat tuohon seurakuntaan.

28. heinäkuuta

Etsivä löytää
Barbara Huff

Nazim on kotoisin Azerbaidžifflanista, muslimivaltiosta, joka kuului Neuvostoliittoon. Vaikka hänen vanhempansa eivät harjoittaneet uskontoaan aktiivisesti, isä opetti häntä rukoilemaan Allahia.

Muutos suunnitelmiin

Nazim halusi etsiväksi, mutta vanhemmilla oli muita suunnitelmia. He halusivat hänen lukevan lakia ja työskentelevän jossakin kaupungin kienossa lakitoimistossa. Nazimin perheellä oli suhteita ja hänelle tarjottiin työpaikka jo ennen kuin hän oli valmistunut.

Eräänä iltana palatessaan toista hän huomasi, että lakitoimiston lähellä olevan kokoussalin ulkopuolella parveili nuoria. Hän meni katsomaan, mitä siellä tapahtui, ja huomasi joutuneensa evankelioimiskokoukseen. Puhe ei kiinnostanut häntä, mutta esitetty tieteellinen elokuva oli mielenkiintoinen. Hän kävi kokoussarjan muissakin tilaisuuksissa katsomassa filmejä.

Kului kolme vuotta, joiden aikana hänellä ei ollut mitään yhteyttä kristittyihin. Sitten hän tapasi nuoren naisen, joka oli käynyt samoissa kokouksissa. He ystäytyivät ja tyttö pyysi häntä kirkkoon. Hän meni, koska piti työstä, ja sai seurakunnan nuorista joukon ystäviä.

Hukumisvaara

Eräänä kesäpäivänä Nazim oli joidenkin seurakunnan nuorten kanssa uintiretkellä Kaspianmerellä. He olivat uineet kavas rannasta, kun yhtäkkiä myrsky pyyhkäisi heidän ylitseen. Nuoret uivat rantaa kohti, mutta Nazim huomasi voimiansa ehtyvän. Hän luuli hukkuvansa ja rukoili pikaisesti Jumalaa pelastamaan hänet ja lupasi ryhtyä sananjulistajaksi. Jumala antoi hänelle voimia ja kaikki selviytyivät rantaan.

Nazim ei unohtanut lupaustaan, mutta hän ei tiennyt miten toimia. Varmaa oli vain se, että hänen piti kasvaa hengellisesti.

Valmistuttuaan yliopistosta hän päätti toteuttaa haaveensa etsivän työstä. Hän matkusti Moskovaan, mutta kohtasi heti alusta lähtien vaikeuksia. Hän tarvitsi oleskelu- ja työluvan, mutta ne olivat kalliita ja niitä oli vaikea saada. Ilman papereita hän saisi sakot tai joutuisi vankilaan, jos poliisit pysäyttäisivät hänet. Useiden sakkujen ja tilanteen kiristymisen vuoksi jotkut sukulaiset ehdottivat, että hän menisi naimisiin moskvalaisen naisen kanssa, jotta saisi tarvittavat paperit, ja sitten eroaisi. Nazim ei suostunut. Lopulta hän tuli siihen tulokseen, että eläminen Moskovassa oli liian vaikeaa. Hän pakkasi laukunsa ja palasi Azerbaidžifflaniin.

Muutoksia ja haasteita

Nazimin kristityt ystävät olivat iloisia hänen paluustaan, ja hän alkoi käydä kirkossa ja tutkia Raamattua heidän kanssaan. Pian tyttö, joka opetti sapattikoululuokkaa, huomasi, miten innokas Nazim oli. Hän tarjosi opettajan paikkaa Nazimille. Aluksi pastori vastusti, koska Nazim ei ollut vielä seurakunnan jäsen, mutta tyttö sanoi, että tämä oli häntä parempi opettaja. Pian pastorikin huomasi sen.

Nazimin vanhemmat ihmettelivät, mihin hän meni joka lauantaiamu. Kun he lopulta saivat asian selville, he pahoittivat mieltään ja yrittivät saada poikansa jättämään kristinuskon. He itkivät ja rukoilivat ja kun se ei tehonnut, he määräsivät hänet pysymään kotona lauantaina. Lopulta painostus kävi liian ankaraksi ja Nazim muutti isovanhempien luo, jotka eivät kyselleet mitään. Puolentoista viikon kuluttua vanhemmat pyysivät häntä palaamaan kotiin. He yrittivät kuitenkin jatkuvasti saada hänen mieltään muuttumaan. Lopulta, käytyään kirkossa, he tajusivat hävinneensä.

Nazim kastettiin ja hän ryhtyi opiskelemaan Zaokskissa teologiaa. Vanhemmat vierailivat koululla ja heidän asenteensa kristinuskoa ja adventtikirkkoa kohtaan on alkanut muuttua. Nyt he hyväksyvät Nazimin uskon. Hän rukoilee, että saisi pian johtaa perheensä Jeesuksen luo.

4. elokuuta

Painija

Aleksei Bogomolof

Aleksei innostui urheilusta jo pienenä. Noin kymmenvuotiaana hän alkoi painia. Pian hän tsesi haluavansa painivalmentajaksi ja ryhtyi kaikkiin voimin työhön tullakseen parhaaksi lajissaan. Hän otti painitunteja ja tutki karatea. Hänen ollessaan teini-ikäinen karatenopettaja pyysi hänet apulaisekseen. Innoissaan Aleksei suostui valmentajan ehdotukseen.

Hengellisten juurien etsintää

Aleksei ei ollut saanut uskonnollista opetusta kotonaan. Karatenopettaja tarjontui opettamaan buddhalaisuutta ja koulukaveri antoi kirjan, joka kertoi toisesta itämaisestä uskonnosta, Hare Krishnasta. Kahden vuoden ajan hän tutki uskontoa joka päivä osana harjoitteluaan. Hän oli vakunnuttunut sielunvaelluksesta.

Aleksei ryhtyi yhdessä ystävänsä kanssa opettamaan venäläistä painia 8-15 -vuotiaille pojille. Kun hän kuuli partiolaisuudesta, he ottivat ohjelmaansa myös retkeilyn, eloonjäämistaitojen opettelun ja kansalaistaidot. Pian heidän kerhonsa sai arvostusta erinomaisena nuorisjärjestönä.

Uusia ajatuksia, uusi usko

Eräänä päivänä Aleksei huomasi ilmoituksen, jossa mainostettiin evankelioimiskokouksia. Hän ei tiennyt paljoakaan kristinuskosta. Vaikka hän ei enää tutkinutkaan itämaisia uskontoja, häntä kiinnosti kokouksen aihe: "Mitä tapahtuu kun ihminen kuolee?" Aleksei päätti mennä kuulemaan, mitä kristityt sanoivat sielunvaelluksesta ja kuolemattomasta sielusta.

Puhe antoi hänelle uutta pohdittavaa, ja hän päätti mennä muihinkin kokouksiin. Hän hämmästytti huomattessaan, miten vähän hän tsesi, mutta myös siitä, miten helppoja ymmärtää puheet olivat. Hän alkoi myös heti totenttaa uusia periaatteita.

Hänen äitinsä ei tosin ollut kovin ilahtunut kaikista hänen uusista ajatuksistaan. Esimerkiksi siitä, ettei hän halunnut enää syödä kaikkia ruokia, mutta kun äiti näki pojan elämässä tapahtuneen muutoksen, hän antoi lopulta siunauksensa ja Aleksei kastettiin.

Miten valitset?

Aleksei jatkoi työtään nuorten urheiluohjelman parissa. Kun hän kertoi uudesta uskostaan eräälle ystävälleen, tämä sanoi: "Sinä puhut kristinuskon periaatteista ja kuitenkin opetat nuoria olemaan aggressiivisia. Miten uskosi Jeesukseen ja työsi liikuntakeskuksessa sopivat yhteen?"

Tämä pani Alekseihin miettimään. Hän kysyi asiasta pastorilta, mutta tämä ei antanut suoraa vastausta. "Sinun täytyy itse tehdä päätös sen pohjalta, mitä Jumala sinulle näyttää."

Useita kuukausia myöhemmin Aleksei tapasi adventistipastorin, joka oli ollut ammattipainija. He keskustelivat ja rukoilivat tunteita, ja lopulta Aleksei päätti lopettaa painimisen. Päätös oli vaikea, sillä urheilu oli näytellyt suurta osaa hänen elämässään. Lisäksi hän päätti erota partiosta.

Nyt Alekseilla oli paljon vapaa-aikaa, ja hän päätti perustaa kotiseurakuntaansa partiotyyppisen järjestön. Hän ei ollut kuullut polunkävijöistä, sillä heitä ei vielä ollut Venäjällä. Kahtena kesänä hän vei nuoria leirimatkoille alueille, joissa ei asunut adventisteja. Lapset ja nuoret kulkivat ovelta ovelle kertomassa uskostaan. Lisäksi he auttoivat perunanistutuksessa, aitojen korjaamisessa ja muissa toissa.

Koulunpenkille

Aleksei halusi hankkia kirjallisuutta ja lähti käymään adventistien kustannusliikkeessä Zaokskissa. Käyntinsä aikana hän asui adventistien seminaarissa, keskusteli opettajien ja oppilaiden kanssa ja päätti palata koulunpenkille. Mutta mistä rahat? Hänellä ei ollut rohkeutta pyytää apua piirikunnalta tai seurakunnaltaan, ja niin hän kysyi lainaa entiseltä pomoltaan. Alekseihin yllätykseksi pomo lahjoitti hänelle rahat ensimmäisen vuoden kuluihin. Hänen entinen karatenopettajansa, joka oli opettanut hänelle buddhalaisuutta, maksoi seuraavan lukukauden opinnot.

Aleksein ensimmäisen lukuvuoden aikana Venäjällä aloitettiin polunkävijätoiminta, ja hän perusti polunkävijäkerrhon Zaokskin perheiden lapsille. Kesälomalla hän vei kolmen ystävänsä kanssa polunkävijät ja joukon koululaisia telttailemaan seitsemän kilometrin päässä seminaarista olevaan kylään. Siellä he kävivät kodeissa laulamassa, jakamassa kirjallisuutta ja todistamassa uskostaan. Nämä nuoret ovat jakautuneet pieniksi ryhmiksi, jotka käyvät kolmessa eri kylässä pitämässä raamatuntutkisteluja kiinnostuneille henkilöille. Kaksi kertaa viikossa Aleksei käy kylissä kertomassa uskostaan. Hän kuuntelee ihmisten ongelmia, rukoilee heidän kanssaan, vieläpä laulaa heille.

Hän tulee hyvin toimeen sekä vanhojen että nuorten kanssa. Hän haluaa liittää nämä kaksi ryhmää yhteen ja viedä Jumalan rakkautta sinne, missä sitä ei vielä tunneta.

11. elokuuta

Lentäjä muuttaa suuntaa

Irina Bolotnikova ja Barbara Huff

Aleksei Salmikov syntyi lentäjäksi. Hänen isänsä, sotilaslentäjä ja ilmavoimien eversti, otti hänet usein mukaansa sotilaskoneiden ohjaamoon. Isä halusi pojan seuraavan askelissaan, ja se sopi Alekseille hyvin.

Aleksei kävi sotilaskoulua, jossa hän suoritti ensimmäisen laskuvarjohyppynsä 14-vuotiaana ja lensi ensimmäisen kerran yksin 15-vuotiaana.

Lennä Jumalan kanssa

Alekseilla oli paljon ystäviä, mutta elämä tuntui silti tyhjältä. Hän oli usein kuullut lentäjien sanovan toisilleen: "Lennä Jumalan kanssa", ja hän mietti, millainen osa Jumalalla oli hänen elämässään. Eräänä päivänä hän sai torilla kutsun hengellisiin tilaisuuksiin.

Jo ensimmäisessä kokouksessa Aleksei tajusi löytäneensä etsimänsä. Sotilaskoulutuksessa hän oli oppinut, että ratkaisusta oli pidettävä kiinni, kun ne herran oli tehty. Kokoussarjan aikana Aleksei teki kokouksensa ratkaisun Kristuksen puolelle.

Pastori ja seurakunnan jäsenet tukivat Alekseita ja auttoivat häntä kohtaamaan edessä olevat haasteet. Sapatin pitäminen armeijassa tulisi olemaan hyvin vaikeaa.

Sotilasurasta luopuminen olisi kuitenkin vielä vaikeampaa. Aleksei oli allekirjoittanut valtion kanssa sopimuksen, jossa valtio sitoutui maksamaan hänen koulutuksensa, jos hän palvelisi valmistumisensa jälkeen kuusi vuotta armeijassa. Jos Aleksei rikkoisi sopimuksen, hän joutuisi maksamaan valtiolle. Sitä hän ei pystyisi mitenkään tekemään.

Lomalla kotona

Pian kasteensa jälkeen Aleksei meni kotiin lomalle. Vanhemmat alkoivat kysellä hänen uskostaan. Isä pelkäsi hänen jättävän sotilaskoulun kesken, mutta Aleksei vakuutti, ettei tekisi sitä.

Mitä enemmän Aleksei rukoili tulevaisuutensa johdosta, sitä vakuuttuneemmaksi hän tuli, ettei hän adventistina voinut mennä armeijan palvelukseen. Hän rukoili Jumalalta ulospääsyä umpikujasta.

Odottamaton ilmoitus

Muutamia viikkoja ennen valmistumisestaan Aleksei kuuli kouluun tulleilta armeijan komentajilta, että armeijan supistamisen vuoksi uusille lentäjille ei löytyisi työtä. Muut oppilaat olivat pettyneitä ja vihaisia, mutta Aleksei riemuitsi. Jumala oli avannut hänelle uospääsyn. Valtio oli rikkonut sopimuksen, eikä hänen tarvitsisi maksaa opiskelustaan.

Kun Aleksei meni kotiin kertomaan ilmoituksesta, isä tarjoutui käyttämään vaikutusvaltaansa lentäjänpaikan järjestämiseksi hänelle. Aleksei ei sanonut mitään, sillä hän ei halunnut tuottaa isälle pettymystä. Mutta hän rukoili, että Jumala puuttuisi asiaan, eikä isä yrttyksistään huolimatta pystynyt järjestämään hänelle työtä armeijasta.

Seminaariin

Aleksein valmistumisen jälkeen joku ehdotti, että hän lähtisi Zaokskin teologiseen seminaariin opiskelemaan sananjulistajaksi. Alekseista se oli hieno ajatus, mutta hänellä ei ollut rahaa eivätkä vanhemmat halunneet tukea häntä. Miten hän selviytyisi?

Aleksei päätti mennä kysymään neuvoa pastorilta, joka oli kastanut hänet. Kun hän soitti pastorin talon ovikelloa, pastori avasi oven ja sanoi: "Sinä tulet kuin vastauksena rukoukseeni! Olen pyytänyt, että Jumala lähettäisi sinut tänne! Piirikunta on halukas maksamaan osan koulumaksustasi Zaokskin seminaarissa." Tämä uutinen oli vastaus Alekseihin rukouksiin. Nyt hän pystyi opiskelemaan ja valmistumaan Jumalan työhön.

Isä haluaa Alekseihin nuoremman veljen ryhtyvän sotilaaksi, mutta tämä on kieltäytynyt. Veli kannattaa Alekseihin päätöstä valmistua sananjulistajaksi, vaikka hän itse ei ole vielä jättänyt itseään Kristukselle. Aleksei rukoilee, että Jumala varjelisi hänen 14-vuotiaan veljeään maailman vaikutukselta.

Kun Aleksei käy kotona, isä kyselee hänen opinnoistaan heidän työskennellessään perheen puutarhassa tai korjaillessaan taloa. [iti on alkanut käydä kirkossa. Aleksei keskustelelee myös nuoremman veljensä kanssa ja rohkaisee tätä pysymään oikealla tiellä.

Aleksei on innoissaan elämänsä uudesta vaiheesta. Hän ei tiedä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan, mutta hän tietää, kenen kädessä se on.

18. elokuuta

Hiihtomestari

Catherine Antonjuk

Catherine Antonjuk oppi hiihtämään Siperiassa. 11-vuotiaana hän jo kilpaili, ja 15-vuotiaana hän oli piirikuntansa maastohiihdon mestari ikäluokassaan. Ryhmänsä mukana hän osallistui kilpailuihin eri puolilla Venäjää. Valmentajat huomasivat hänen lahjakkuutensa ja kannustivat häntä siirtymään urheilijoille tarkoitettuun kouluun, jossa hän voisi harjoitella koulunkäynnin lomassa.

Hän muutti perheensä luota Valko-Venäjälle ja aloitti urheilulukion. Hän liittyi Valko-Venäjän hiihtäjien joukkueeseen, voitti ikäryhmänsä kilpailuja ja sai kutsun kilpailemaan vuoden 1998 talviolympialaisiin.

Sitten tapahtui jotakin, mikä muutti hänen elämänsä.

"Tapasin Ivan-nimisen tytön", Catherine sanoi. "Eräänä päivänä näin hänen lukevan Raamattua. Hän tarjosi minulle hengellistä kirjallisuutta, mutta kieltäydyin sanoen, että en tarvitse uskontoa.

"Se vuosi oli hiihtourani parhain. Valmentaja vaati minulta kuitenkin liikaa, ja väsyin.

Seuraavana vuonna menestyin huonosti. Tarvitsin uuden valmentajan, ja Ivan valmentaja kutsui minut ryhmäänsä. Ivan ja minä asuimme sinä vuonna samassa huoneessa, ja näin hänen lukevan usein Raamattua.

"Joululomalla hän kutsui minut kotinsa. Siellä hän halusi mennä hengellisiin kokouksiin ja pyysi minut mukaansa. En voinut kieltäytyä. Hämmästyin nähdessäni, että kulttuuritaloon tuli niin paljon ihmisiä -- hengellisiin kokouksiin!

"Kokouksissa kiinnostuin uskonnosta ja halusin oppia lisää Jumalasta. Juttelimme Ivan kanssa tuntikausia, ja tällä kertaa en kieltäytynyt, kun hän tarjosi minulle Raamattua ja muita uskonnollisia kirjoja.

"Kirjojen välityksellä Jumala alkoi muokata asenteitani ja arvojeni. Tajusin, ettei Raamattu ollut kokoelma myyttejä, vaan elävä ja voimallinen kirja totuudesta.

"Kerroin oppimistani asioista muutamille hiihtäjäystävilleni ja kehotin heitä menemään kaupungin adventtikirkkoon, vaikka en ollut vielä itsekään käynyt siellä!

"Hiihtokauden jälkeen jäin kaupunkiin ja ryhdyin käymään adventtikirkossa. Sieltä löysin kaksi tyttöä, jotka olin kutsunut kirkkoon. He olivat käyneet siellä jo viikkokausia! Myöhemmin keväällä toinen tytöistä ja minut kastettiin.

Vastustusta

"Iti ei ollut mielissään kuuluttuaan minun liittyneen pieneen kristilliseen ryhmään, josta hän ei tiennyt juuri mitään. Menin kotiin ja yritin kertoa hänelle uskostani, mutta hän ei halunnut kuunnella. Mutta isoäiti kuunteli, ja vuoden kuluessa hän alkoi pitää sapatteja. Myöhemmin äitinkin kiinnostui, ja viime vuonna heidät molemmat kastettiin!

"En ollut nähnyt isää kolmeen vuoteen. Sitten hän tuli tapaamaan minua Zaokskiin, jossa opiskelen, ja opettajat ja oppilaat tekivät hänelle suuren vaikutuksen. Annoin hänelle useita kirjoja luettavaksi. Hän kertoi minulle lukeneensa kolme kirjaa, ja myös hänen uusi vaimonsa on lukenut niitä.

Sapattiongelmia

"Minulle tarjottiin sopimusta valmentautumisesta olympialaisiin. Ennen kuin allekirjoitin sopimuksen, valmentajat sanoivat, että minun pitäisi valita urheilun ja uskonnon välillä. Rukoilin ystäväni kanssa asian johdosta koko illan, ja seuraavana päivänä sanoin valmentajilleni, etten voinut asettaa urheilua uskonnon edelle. Valmentajat hämmästyivät päätöstäni mutta halusivat minut joukkueeseen ja lupasivat sapatit vapaiksi. Noisena allekirjoitin sopimuksen. Ensimmäisten kuukausien aikana valmentajat pitivät lupauksensa, mutta olympialaisten lähestyessä tilanne muuttui.

"Yhä tärkeämpiä kilpailuja osui sapatiksi. Tunsin syyllisyyttä pettäessäni Jumalan, mutta jos en kilpaillut, minua syytettiin maani pettämisestä.

"Kun saaruimme olympialaisiin, huomasin ilokseni, ettei sapatina ollut kilpailuja. Liityin olympiakylässä kokoontuvien kristittyjen urheilijoiden ryhmään. Todistimme uskostamme muille urheilijoille ja rohkaisimme heitä tutustumaan Jumalaan.

Lisää valintoja

"Aioin jättää urheilun olympialaisten jälkeen, mutta valmentajat houkuttelivat minua jäämään ja lupasivat hyvän palkan, mukavan asunnon ja monia muita etuja. Taistelu oli vaikea, mutta rukoilin ystäväni kanssa asian johdosta. Tajusin, että jos menettäisin otteeni Jumalasta, mitkään maalliset rikkaudet eivät korvaisi sitä. Kun päätin luottaa Jumalaan, rauha täytti mieleni. Sitä en vaihtaisi mihinkään!

"Nyt opiskelen adventtien seminaarissa Zaokskissa ja pidän yhä yhteyttä kristittyjen urheilijoiden yhdistykseen. Olen käynyt yhdistyksen jäsenien kanssa monissa suurissa urheilutapahtumissa todistamassa uskostani urheilijoille. Jumala on avannut minulle ihania ovia tässä työssä!

25. elokuuta

Jumalan baarimestari
Jobir Ishakov

Jobir Ishakov varttui Neuvostoliittoon kuuluneessa Uzbekistanin tasavallassa. Kulttuuritaustaltaan Jobirin perhe oli muslimieja, mutta Neuvostoliiton koulujärjestelmän tuotteenä Jobir piti itseään ateistina.

Eräänä päivänä Jobir näki televisioista Jeesuksesta kertovan elokuvan, joka liikutti häntä suuresti ja herätti halun oppia lisää tuosta jalosta hahmosta.

Yllättävä paljastus

Jobir työskenteli kalliin hotellin baarissa. Eräänä päivänä ennen baarin avautumista hotellin pianisti poikkesi rupattelemaan. Edward oli vanhempi mies, lempeä, kohtelias ja vaatimaton. Miesten keskustelu ajantui uskontoon. Pian oli aika aloittaa työt ja Edward kysyi, voisivatko he jatkaa keskustelua joskus toiste.

Seuraavana päivänä Edward toi Jobirille Uuden testamentin. Jobir ilahtui ja alkoi lukea sitä heti. Tämän jälkeen Edward poikkesi usein baariin juomaan teeta ja keskustelemaan uskonnosta.

Miehistä tuli ystäviä, ja usein he kävelivät yhdessä kotiin toista. "Vuosia sitten olin vankilassa", Edward sanoi eräänä yönä. Vankilassa hän oli tarvinnut kristityn, joka oli siellä koska ei halunnut luopua uskostaan. Miestä kohdeltiin huonosti. Hän joutui olemaan kolme kuukautta ikkunattomassa, valottomassa eristyksellisessä, jossa ei ollut muuta kalustusta kuin ämpäri. Tavallisesti vangit saivat siellä tuberkuloosin, mutta tämä kristitty pysyi terveenä. Ja mikä ihmeellisintä, hän oli iloinen eikä junnui koskaan valittanut.

Edward kysyi, miten hän oli selviytynyt kolmen kuukauden eristyksestä terveenä mieleltään ja ruumiltaan. Mies vastasi: "En ollut yksin. Pyhä Henki oli kanssani joka päivä."

Edward kysyi, miten kristityksi tulkaen, ja mies alkoi opettaa hänelle Raamatun totuuksia. Vapauduttuaan Edward löysi kristittyjen ryhmän ja otti kasteen. Sitten Edward huokaisi ja sanoi menettäneensä ensirakkautensa ja lakanneensa käymästä kirkossa.

Silkkaa sattumaako?

Eräänä päivänä hotelliin tuli rakennusurakoitsijoita tekemään arvion baarin lattian korjaamisesta. Yksi miehistä tunsi Edwardin, ja Edward esitteli hänet Jobirille. Ennen kuin korjaustyöt oli tehty, mies kutsui Edwardin ja Jobirin kirkkoonsa sapattina.

Jobir halusi innokkaasti mennä kirkkoon, mutta Edward epäröi. Lopulta he sopivat tapaavansa kirkossa. Mutta kun Jobir saapui paikalle, Edwardia ei näkynyt. Koska Jobir ei ollut koskaan käynyt kristillisessä kirkossa, hän päätti palata kotiin.

"Miksi et tullut aamulla kirkkoon?" Jobir kysyi Edwardilta iltapäivällä toissa. Edward pyysi anteeksi ja yritti vaihtaa puheenaihetta, mutta Jobir painosti häntä lupaamaan, että hän tulisi seuraavana sapattina. Mutta siltäkään kertaa Edwardia ei näkynyt, ja Jobir päätti mennä kirkkoon yksin.

Sisällä kirkossa Jobir näki miehen, joka oli korjannut baarin lattian. Tämä sybeili häntä tervehdykseksi ja esitteli hänet seurakunnalle. Jobir tunsi olonsa heti kotoiseksi.

Uusi elämä

Jobir tuli tavallisesti toista kotiin kahden aikoihin yöllä ja nukkui usein puolille päivin. Kun nousi aikaisin lauantai-aamuna, vaimo kysyi: "Mihin olet menossa?"

"Kirkkoon", hän sanoi. Vaimo järkyttyi vastauksesta, mutta ei voinut valittaa. Hän oli huomannut, että Jobir oli muuttumassa paremmaksi ihmiseksi.

Eräänä lauantaina Jobirin sukulaiset tulivat vierailulle ja huomasivat, ettei Jobir ollut kotona. "Missä isäsi on?" Jobirin veli kysyi perheen pikkupojalta.

"Kirkossa", poika vastasi asiallisesti.

"Mitä hän siellä tekee?" yllättynyt setä kysyi.

"Laulaa ja rukoilee ja kuuntelee", poika sanoi iloisena setänsä mielenkiinnosta. Niin salaisuus paljastui. Kun Jobir palasi kotiin, häntä pommitettiin kysymyksillä uskonnosta. Jobir yritti selittää, mutta turhaan. Lopulta hänen siskonsa sanoi: "Hänestä on tullut parempi puoliso, parempi veli ja parempi poika. Hän on lopettanut tupakoinnin ja muuttanut elämänsä? Mitä te oikein valitatte?"

Jobirille tarjottiin mahdollisuus opiskella Zaokskin teologisessa seminaarissa. Hän elättää perheensä myymällä kirjallisuutta. Usein hän ottaa 3-vuotiaan Ishmael-poikansa mukaan. Yhdessä he ovat myyneet enemmän kirjoja kuin kukaan muu seminaarin oppilaista. "Jumala käytti ystäväni Edwardia johtaakseen minut seurakuntaansa", Jobir sanoo. "Nyt rukoilen, että Edward löytäisi tien takaisin totuuteen."

1. syyskuuta

Rosvoja jumassa

Vladimir A. Kotov

Alexander Salov oli uusi kristitty. Hän oli junnui suorittanut Zaokskissa pastoreille järjestetyn kolmen kuukauden tehokurssin ja oli palaamassa kotiin jumalla. Hän halusi kahden päivän jumamatkan aikana puhua ihmisille Jumalasta. Mutta kukaan ei vaikuttanut kiinnostuneelta. Pettynään hän palasi paikalleen ja rukoili, että Jumala herättäisi matkustajien mielenkiinnon.

Odottamattomia matkustajia

Seuraavalla asemalla junaan nousi joukko miehiä. Heti junan lähdettyä liikkeelle he lukitsivat vaunun ovet ja sanoivat ihmisille: "No niin, me haluamme kaiken kullan, hopean ja rahat." Alexander näki, että miehet olivat aseistettuja. Vastarinta oli hyödytöntä.

Rosvot kulkivat käytävää pitkin ja keräsivät matkustajien arvoesineet kangaskassiin. Suurin osa matkustajista oli vanhoja naisia ja lapsia, joista muutamit itkivät. Kun rosvot tulivat Alexanderin kohdalle, he pysähtyivät. Alexander ei ollut samanlainen kuin muut matkustajat. Hän oli atleetin ja pelottoman näköinen. Vaikka rosvot eivät sitä tienneet, hän oli kerran kuulunut Venäjän mafiaan.

Alexanderia käskettiin pudottamaan arvoesineensä kassiin. Kun hän teki niin, rosvot näkivät hänen kellonsa. "Hieno kello", kassia pitelvä rosvo sanoi. "Pudota se kassiin." Alexander teki niin. "Hieno solmio", rosvo sanoi kiinsoittelevasti. Alexander löystytti solmionsa pudotti sen kassin. Sitten rosvo näki Raamatun viereiselle istuimella. "Hieno kirja." Alexander laski kätensä Raamatun päälle mutta ei nostanut sitä ylös.

Älä koske siihen

"Älä koske tähän kirjaan", Alexander sanoi lujasti katsoen rosvon naamioituja kasvoja.

"Sinähän rohkea olet! Älä kuitenkaan unohda, että meillä on aseita!" rosvo sanoi. "Onko tuo kirja henkesi arvoinen?" Joukon johtaja kuuli sananvaihdon ja tuli katsomaan, mitä oli tekeillä. Myös muut rosvoivat tulivat kuuntelemaan.

"Minä olen pastori", Alexander vastasi rauhallisesti. "Tämä ei ole mikä tahansa kirja, vaan Raamattu. Kerron sen avulla ihmisille elävästä Jumalasta. En pelkää teitä, koska Jumala pitää minusta huolen. Hän pitää huolen myös teistä."

Osa rosvoista naureskeli Alexanderille, mutta hänen päättäväisyytensä avasi oven kysymyksille. Alexander alkoi kertoa Raamatusta, miten Jumala huolehtii lapsistaan ja varjelee heitä hädän hetkellä. Osa rosvoista pilkkasi häntä, osa kuunteli. Jengin johtaja oli oudon hiljaa.

Yksi rosvoista huomasi junan hidastavan rauhtia. "Tulee kiire", hän sanoi. "Junna on kohta asemalla, ja meidän täytyy häipyä!" Mutta jengin johtaja ei liikahtanutkaan.

"Me emme ole saarnaajia niin kuin sinä", hän sanoi. "Mutta pidämme sanasi mielessä." Yhden rosvoista avatessa vaunun ovea johtaja sanoi jotakin muille. Rosvot kääntyivät takaisin matkustajia kohti ja lähtivät vielä kerran etenemään käytävää pitkin. Tappaisivatko he Alexanderin? Tai ehkä he tappaisivat kaikki matkustajat.

Yllätys

Rosvot tyjäsivät kädet taskuun, mutta eivät vetäneet esiin aseita vaan äsken keräämänsä kellot, korut ja rahat. Yllätyksen hiljaisuuden valitessa matkustajat katselivat, miten rosvoivat tyhjensivät taskunsa ja laskivat saaliinsa tyhjälle istuimelle. Junan pysähtyessä he avasivat junan oven, hyppäsivät alas ja katosivat yöhön.

Matkustajat eivät liikahtaneet paikoiltaan. Hetken kuluttua juna lähti taas liikkeelle.

"Miksi rosvoivat eivät vieneet tavaroitamme?" joku kysyi.

"Miksi he tottelivat sinua? Kuka sinä olet?" toinen kysyi.

"Mitä sinä sanoit heille?" kysyi kauempana istuva matkustaja.

Alexander tajusi heti, että nyt ihmiset olivat valmiit kuulemaan hänen todistustaan. Seuraavien tuntien aikana hän vastasi heidän kysymyksiinsä, kertoi uskostaan ja Jumalan huolenpidosta. Muutamit matkustajat tulivat esittämään henkilökohtaisempia kysymyksiä. Yksi halusi kuulla Jeesuksen toisesta tulemisesta, toinen kuolleiden tilasta, ja joku kysyi miksi maailmassa oli niin paljon kärsimystä.

Ennen kuin juna saapui Alexanderin kotikaupunkiin, lähes kaikki matkustajat saivat tilaisuuden keskustella Alexanderin kanssa. Monet halusivat oppia lisää Jumalasta ja jotkut pyysivät raamatuntutkisteluja. Alexander rukoili halukkaiden kanssa ja lohdutti niitä, jotka olivat yhä ahdistuneita ryöstöstä.

Alexander huolehti myös siitä, että ryöstetyt tavarat palautettiin oikeille omistajilleen. Mitä Alexanderiin itseensä tulee, Jumalan valtakuuntaan pelastetut kalliit jalokivet ovat paljon arvokkaampia kuin koko hänen maallinen omaisuutensa.

8. syyskuuta

Merimiehestä Kristuksen sotilaaksi

Barbara Huff

Jo lapsena Ukrainassa Felix rakasti merta. Hän luki purjehduskirjoja ja uneksi merikapteenin urasta. Hän kuunteli mielellään merimiehinä työskentelevien sukulaistensa kertomuksia.

16-vuotiaana Felix luki kirjan, joka muutti hänen elämänsä. Se kertoi varhaiskristityistä, jotka olivat valmiit kärsimään ja kuolemaan uskonsa vuoksi. Heidän uskollisuutensa teki Felixiin vaikutuksen, ja hänessä heräsi halu palvella Jumalaa. Mutta miten voin palvella Jumalaa, jota en edes tunne, hän ajatteli. Hän toivoi, että Jumala näyttäisi hänelle tahtonsa.

Kohtaaminen Jumalan kanssa

Muutamien kuukauden kuluttua Felix näki julisteen, jossa mainostettiin evankelioimiskokouksia. Hän ryhtyi äitinsä kanssa käymään kokouksissa, ja vuoden kuluttua heidät molemmat kastettiin.

Lukion jälkeen Felix joutui ammatinvalinnan eteen. Hän päätti toteuttaa haaveensa merimiehen urasta kauppalaivastossa ja meni merimieskouluun.

Ensimmäisen lukukauden aikana Felixillä ei ollut ongelmia sapatin kanssa, mutta hän tajusi pian, että niitä tulisi. Ystävät kertoivat, että kauppalaivoilla kaikki työskentelevät seitsemän päivää viikossa. Hän ei saisi työtä laivasta, jos hän kieltäytyisi työskentelemästä sapatina.

Felix oli päättänyt olla tinkimättä periaatteistaan, mutta jokainen viikko herätti uusia epäilyjä unelman toteutumisen suhteen. Hän kuitenkin jatkoi opiskelua, koska ei tiennyt mitä muutaakaan olisi tehnyt.

Uusi työ

Kesälomilla Felix palasi kotiin auttamaan seurakuntansa pastoria tämän työssä. Seurakunnan jäsenet panivat merkille hänen intohonsa ja pyysivät häntä diakoniksi. Myös piirikunta huomasi hänen aktiivisuutensa, ja kun läheisen kylän pieni 35-jäseninen seurakunta tarvitsi uuden pastorin, tehtävää tarjottiin Felixille.

Aluksi Felix epäili, ettei hän ollut valmis ottamaan kutsua vastaan. Hänellä oli niin paljon opittavaa ennen kuin hän voisi johtaa muita. Hän tunsu kiusausta kieltäytyä kutsusta, mutta pastori kehotti häntä yrittämään. "Ehkä tämä on Jumalan suunnitelma elämääsi varten", pastori sanoi. Niin Felix otti haasteen vastaan.

Vaikka seurakunta oli pieni, sen jäsenet olivat toimeliaita evankelisteja, jotka kulkivat ovelta ovelle, myivät kirjoja ja kertoivat uskostaan kaikille, jotka halusivat kuunnella. Felix meni innolla mukaan työhön, ja niin tämä pieni ryhmä kävi läpi viisikymmentä lähisiedun kylää!

Felix työskenteli tässä seurakunnassa vuoden verran valmistuttuaan merimieskoulusta. Eräänä päivänä piirikunnan johtajat kutsuivat hänet toimistoon keskustelemaan. Kun Felix saapui, esimies lausui hänet tervetulleeksi ja sanoi: "Olet tehnyt hyvää työtä. Millaisia tulevaisuudensuunnitelmia sinulla on?"

Mahdollisuus opiskella

Felix epäili. Hänelle oli tarjottu piirikunnan kirjallisuustyönjohtajan paikkaa, mutta kutsu oli tullut yllätyksenä, eikä hän ollut vielä valmis vastaamaan. Piirikunnan esimies toisti tarjouksen kirjallisuustyönjohtajan paikasta mutta lisäsi sitten: "Vai menisitkö mieluummin Zaokskin teologiseen seminaariin opiskelemaan sananjulistajaksi?"

Felixin sydän alkoi sykkiä nopeammin. Hän oli uneksunut seminaariin menosta, mutta koulumaksut muodostivat ylipääsemättömän ongelman. Esimies tsesi, mitä Felix ajatteli, ja sanoi: "Kävin Zaokskissa viime viikolla ja kuulin, että sinunlaisillesi nuorille on muutamia stipendejä."

Epätoimittain Felix sanoi haluavansa opiskella. Hän matkusti Zaokskiin pääsykokeisiin. Sitten hän palasi kotiin Ukrainaan hoitamaan tärkeää asiaa.

Hänen kotiseurakuntansa pastorilla oli Liha-niminen tytär. Liha oli lahjakas muusikko, joka oli kiinnostunut musiikinopetuksesta ja kuoronjohtamisesta. Felix kosi Lihaa, ja sitten pari lähti välittömästi Zaokskiin. Liha ryhtyi opiskelemaan englantia ja uskontoa, ja lisäksi hän johtaa perinteisiin venäläisiin soitteisiin erikoistunutta musiikkiryhmää.

Vetoamus

Vuosineljänneksen viimeisen sapatin erikoisuhrilahja käytetään kokonaisuudessaan auditorion ja voimistelusalin rakentamiseksi Zaokskin teologiseen seminaariin. Uudet tilat ovat välittämättömiä,

jotta seminaari säilyttäisi asemansa valtion hyväksymänä oppilaitoksena. Kysy Jumalalta, millä summalla hän haluaa sinun tukevan tätä hanketta.

15. syyskuuta

Odottamaton turvapaikka

Charlotte Ishkanian

Afganistan on Pakistanin ja Iranin välissä sijaitseva islamilainen tasavalta. 1980-luvulla Neuvostoliitto tunkeutui Afganistaniin ja maassa alkoi pitkä sota.

Miehtytyksen aikana Najib ryhtyi opiskelemaan venäjää Kabulin, Afganistanin pääkaupungin, yliopistossa. Valmistuttuaan hän sai tulkin paikan kansanvälisellä lentoasemalla. Venäjän taito takasi hänelle tietyn taboudellisen turvallisuuden, mutta tulevana vuosina se osoittautuisi sekä suunnaukseksi että kiroukseksi.

Neuvostojoukkojen vetäydyttyä afgaanikapinalliset jatkoivat sotaa maan kommunistihallitusta vastaan. Taistelujen kiihtyessä pommit alkoivat putoilla Kabuliin. Najib tiesi, että koska hän oli toiminut venäläisten tulkkina, häntä pidettäisiin petturina ja hänet teloitettaisiin, jos hän jäisi kiinni. Niin hän pakeni maaseudulle odottamaan taistelujen päättymistä.

Mutta sitten, eräänä yönä, hän kuuli pommiin pudonneen perheensä asuinalueelle. Hän poistui turvapaikastaan ja lähti katsomaan. Pommi oli osunut suoraan taloon. Rojun alta hän löysi äidin, isän ja sisaren ruumit. Koko hänen perheensä oli kuollut.

Pakoon Venäjälle

Najib jatkoi piibeskelyään sukulaisten ja ystävien luona. Kaksi vuotta hän eli kuin lakia paossa oleva rikollinen kykenemättä tekemään työtä ja uskaltamatta poistua maalaishylästä. Lopulta hän tajusi, että hänen oli pakko poistua maasta.

Najib löysi 15 hengen ryhmän, joka suunnitteli pakoa Afganistanista Venäjälle. Suunnitelma oli yksinkertainen. He pakenisivat Uzbekistanin ja Tadžikistanin läpi Venäjän puolelle ja sieltä edelleen Moskovaan. He hankkivat väärennetyt paperit, joiden avulla he pääsivät turvallisesti rajan yli. Viikkojen päästä he saapuivat perille Moskovaan.

Äkillinen sairastuminen

Useimmat pakolaiset jatkoivat matkaa Länsi-Eurooppaan, mutta Najib oli sairastunut vakavasti. Hänen kasvonsa olivat halvaantuneet ja muuttuneet tunnottomiksi. Hän tarvitsi lääkärinhoitoa ennen kuin voisi jatkaa matkaa.

Hän löysi neurologisiin sairauksiin erikoistuneen lääkäriaseman. Hänet ohjattiin kolmanteen kerrokseen, mutta hän meni vahingossa toiseen kerrokseen. Hän koputti ovelle, pyysi saada tarata lääkäriä, mutta sairaanhoitaja sanoi tämän lähteneen jo pois. Najib kääntyi lähteäkseen, mutta hoitaja sanoi: "Odottakaa, ehkä minä voin auttaa." Hän kulki edellä käytävän päähän toisen lääkärin huoneeseen. Lääkäri oli poistumassa, mutta lupasi tutkia Najibin.

Lääkäri määräsi useita ruiskeita halvaukseen. Sairaanhoitaja, Ludmila, lupasi antaa ne hänelle. Hoidot kestivät useita kuukausia, joiden aikana Ludmila ja Najib ystävystyivät. Najib kertoi perheensä menetyksestä ja paostaan Afganistanista. Ludmila ymmärsi, sillä hän oli menettänyt miehensä ja poikansa.

Ludmila oli adventisti. Antaessaan ruiskeita hän kertoi uskostaan tälle yksinäiselle ja kodittomalle nuorelle miehelle. Hän kutsui Najibin suureen juhlaan, jonka hänen seurakuntansa järjestäisi Moskovassa. Siihen asti Najib oli ollut hurskas muslimi. Hän luki Koraaania ja rukoili riisi kertaa päivässä, kuten isä oli häntä opettanut. Rakkaudesta ja kunnioituksesta Ludmilaa kohtaan hän kuitenkin suostui tulemaan juhlaan.

Uusi usko, uusi elämä

Ludmilan seurakunnan jäsenet ottivat Najibin vastaan lämpimästi. Hän oli aina uskonut, että Jeesus oli profeetta, mutta kun alkoi Ludmilan ehdotuksesta käydä raamattukurssia, hänelle selvisi, että Jeesus ei ollut ainoastaan profeetta vaan myös Messias. Vuoden kuluttua hänet kastettiin.

Najib oli hakenut pakolaisille myönnettävää turvapaikkaoikeutta, mutta ennen hakemuksen hyväksymistä hän ei voinut työskennellä turvallisesti Moskovassa. Joku ehdotti opiskelua, mutta ilman papereita se oli mahdotonta. Lopulta hänelle myönnettiin pakolaisen oikeudet, jotka avasivat hänelle mahdollisuuden työhön ja opiskeluun.

Najibin yliopisto-opinnot lähestyvät nyt loppuaan. Hän haluaisi todistaa uskostaan afgaaneille, mutta paluu kotimaahan on mahdollinen vasta sitten, kun Afganistaniin tulee rauha.

"Jumala johti minut pois Afganistanista ja varjeli minua matkallani Moskovaan. Jumala halusi, että jään Venäjälle, jotta oppisin tuntemaan Jeesuksen Kristuksen. Uskon, että Jumala johtaa minua vastaisuudessakin", Najib todistaa. Jokin aika sitten Najib kutsuttiin työskentelemään muslimien parissa Kirgizistanissa. "Menen minne Jumala johtaa, sillä elämäni ja tulevaisuuteni on hänen käsissään."

22. syyskuuta

Jumala toimii

Dima Plugatarov

Lomien aikana Faokskin teologisen seminaarin oppilaat hajaantuvat Euro-Aasian osastoon pitämään evankelioimiskokouksia ja myymään uskoa vahvistavaa kirjallisuutta. Nyt saamme kuulla kokemuksista, joita heillä oli eräässä suuressa kaupungissa Pohjois-Venäjällä.

Entä sapatti?

Kokoussarjan loppupuolella opiskelijat puhuivat sapatista. Kokouksen jälkeen eräs nainen lähestyi Dimaa, ryhmän jäsentä.

"Uskon kaiken, mitä te olette opettaneet meille näissä kokouksissa. Sapatti tuntuu kuitenkin ongelmalliselta", nainen aloitti. "Minun täytyy tehdä silloin työtä."

Dima tiesi, millaisia ongelmia sapatti saattoi aiheuttaa. Työtä ei ollut helppo löytää, ja palkat olivat huonoja. Hän rohkaisi naista luottamaan Jumalaan. "Tulet huomaamaan, että Jumala on uskollinen ja pitää sinusta huolen."

"Lupaan yrittää", nainen sanoi. Dima lupasi rukoilla hänen puolestaan.

Seuraavana sapattina nainen ei mennyt työhön vaan tuli jumalanpalvelukseen. Maanantaina hän saisi kuulemma tietää, miten ongelma ratkeaisi.

Nainen kävi kokouksissa joka ilta, ja seuraavana sapattina hän sanoi olevansa valmis kasteelle.

"Miten sapatti-ongelma ratkesi?" Dima kysyi.

Jumala koetukselle

"Minulla on ruokakauppa", nainen sanoi, "ja sapatti on tavallisesti kiireisin päivämme. Kun tulin kirkkoon ensimmäisenä sapattina, pyysin erästä henkilöä hoitamaan kauppaa puolestani. Sinä lauantaina myynti oli varsin vaatimatonta, ja niin päätin pitää kaupan seuraavana sapattina kiinni." Nainen vaihtoi hetkeksi ja hymyili. "Seuraavalla viikolla myyntimme oli kaksi kertaa suurempi kuin keskimäärin sellaisilla viikoilla, joilla kauppa oli ollut auki myös lauantaisin! Jumala on tosiaan uskollinen. Nyt olen valmis kasteelle."

Henkiparantaja

Eräs toinen nuori nainen tuli tapaamaan Dimaa kokousten aikana ja kertoi nauttivansa niistä. "Mutta nyt lapselleni on tapahtumassa jotakin outoa." Hänen 5-vuotias tyttärensä oli alkanut itkeä öisin ja sanoa: "En halua elää. Haluan kuolla."

Dima kysyi, oliko nainen joskus käynyt lapsen kanssa henkiparantajan luona. Nainen vastasi: "Useita viikkoja sitten tyttäreni oli hyvin sairas, ja sukulaiseni vaativat minua viemään hänet vanhan naisen luo, joka parantaa rukouksella. Tyttäreni tila paranikin, mutta samalla hän tuli levottomaksi ja hermostuneeksi. Sitten tilanne rauhoittui, mutta nyt se on taas pahentunut. Sukulaiset vaativat minua viemään tytön taas sen vanhan naisen luo."

"Noudata Raamatun neuvoa äläkä vie lastasi henkiparantajan luo," Dima sanoi. "Raamatun mukaan uskovien tulee rukoilla sairaiden ja ahdistuneiden puolesta. Jos tuot lapsen huomenna kokoukseen, me rukoilemme hänen puolestaan." Sitten Dima muistutti nuorta äitiä kokouksesta, jossa oli puhuttu spiritismitä ja henkiparantajista.

Nuori äiti ei tiennyt mitä tehdä. "Jos en vie tyttöä parantajan luo, mieheni, äitini ja anoppini pitävät minua huonona äitinä."

Rukouksen voima

"Uskotko rukouksen voimaan?" Dima kysyi. Nainen nyökkäsi. "Tuo sitten lapsi kokoukseen, niin rukoilemme hänen puolestaan."

Seuraavana iltana nuori äiti sanoi, ettei veisi tyttöä henkiparantajalle vaan antaisi seminaarin oppilaiden rukoilla tämän puolesta Jumalan käskyn mukaisesti. Hän toi tytön kokoukseen, ja nuoret veivät hänet ja äidin sivuhuoneeseen, missä he lukivat Raamatun lupauksia ja rukoilivat tytön puolesta. Äiti hymyili uheasti ja kiittäheittä.

Seuraavana päivänä äiti kiihuhti Diman luo kertomaan, että tyttö oli nukkunut rauhallisesti kokouksen. Tytön levottomuus oli poissa, ja äiti jatkoi kokouksissa käyntiä. Hän kertoi muille, että pastorien rukoukset olivat poistaneet tytön levottomuuden. Kokoussarjan lopussa tämä nainen ja kaksi hänen ystävänsä kastettiin. Hänen sukulaisensa näkivät lapsen käytöksessä tapahtuneen muutoksen ja antoivat äidin käydä rauhassa kokouksissa.

29. syyskuuta

Voittajia koulutetaan

Kertoja: Tervetuloa Zaokskin teologiseen seminaariin! Tänään alkaa uusi lukuvuosi, ja haluamme esitellä uusille tulokkaille muutamia vanhoja oppilaita.

Meillä on seminaarissa 350 oppilasta, jotka opiskelevat teologiaa, englantia, musiikkia, kirjainpitoa, sihteerintaitoja ja maanviljelyä. Etäyksiköissämme eri puolilla osastoa on yhteensä 500 oppilasta, ja lisäksi järjestämme kurseja pastoreille, jotka eivät pysty opiskelemaan täysipäiväisesti. Yhteensä meillä on lähes 1 000 oppilasta.

Viisitoista vuotta sitten seminaari oli pelkkä unelma ja rukous. Maallikot ja johtajat etsivät sopivaa paikkaa koululle eri puolilta Venäjää, mutta paikalliset viranomaiset työnsivät toistuvasti heidän suunnitelmansa. Lopulta joku löysi raunioituneen rakennuksen Zaokskin kylän liepeiltä, ja Jumala avasi adventtikirkolle tien rakennuksen korjaamiseen ja ensimmäisen protestanttisen seminaarin perustamiseen entisen Neuvostoliiton alueelle. Sitten pystytettiin uusi rakennus, jossa sijaitsevat asuntolat, ruokasali ja kappeli. Nykyisin Zaokski on valtion hyväksymä yliopistotasoinen oppilaitos.

Nyt saamme tutustua muutamiiin opiskelijoihin, jotka ovat tulleet eri puolilta Euro-Aasian osastoa valmistuakseen palvelemaan Jumalaa pastoreina ja adventtikirkon maallikkojohtajina.

Nuori mies: Minä olen Jobir. Olin aikaisemmin baarimikko. Ja uskokaa tai älkää, sain kuulla Jumalasta hotellin baarissa.

Vartuin muslimikodissa, mutta kristinusko kiinnosti. Kun kuulin, että pianistimme oli kristitty, aloin esittää kysymyksiä. Sitten paljastui, että baarin lattraa korjaamaan tullut mies oli myös kristitty. Hän kutsui minut kirkkoonsa, ja minä menin.

En kertonut vaimolleni, minne olin menossa, koska en uskonut hänen ymmärtävän, enkä sillä hetkellä tiennyt, että tuo käynti kristillisessä kirkossa muuttaisi elämäni. Kirkosta löysin Jeesuksen ja jatkoin käyntejäni siellä. Lopulta kerroin vaimolleni, eikä hän vastustanut. Pieni poikani kuuli, kun sanoin vaimolleni meneväni kirkkoon. Kun sukulaiseni tulivat samana päivänä käymään, veljeni kysyi missä minä olin. "Kirkossa", vastasi poikani ylpeästi. Salaisuuteni oli paljastunut, ja minulla oli paljon selitettävää palattuani kotiin. Vähitellen sukulaiseni ovat oppineet suraitsemaan uskoani.

Olen kiitollinen Jumalalle, että vaimoni tuki valintaani jo ennen kuin hän itse antoi elämänsä kokonaan Jumalalle ja tuli kasteelle. Hänestä tulee hyvä pastorin vaimo.

Tarkoituksemme on palata Uzbekistaniin palvelemaan Jumalaa tehtävässä, jonka hän meille valitsee.

Nuori nainen: Minun nimeni on Alla, ja minä opiskelen englantia ja teologiaa. Lapsesta asti halusin ryhtyä laulajaksi, ja pääsin opiskelemaan konservatorioon. Tulovaisuus näytti valoisalta, mutta sydämeni oli tyhjä.

Sitten menetin minulle tärkeän ihmisen, ja luulin sydämeni särkyvän. Aloin etsiä Jumalaa. Sitten tapasin adventtitytön, joka opiskeli samassa musiikkioppilaitoksessa kuin minäkin, ja hänen ansiostaan löysin Vapahtajan.

Pian tajusin, että minun oli valittava joko elämä Kristuksessa tai ura esiintyvänä taiteilijana. Valinta ei ollut helppo, sillä minulle maksettiin ikääni ja kokemukseeni nähden hyvää palkkaa.

Mielenrauha oli kuitenkin tärkeämpää kuin mikään muu, ja niin valitsin Kristuksen. Sitten Jumala lähetti jonkun kertomaan minulle Zaokskista, ja nyt opiskelen valmistuakseni Jumalan työhön.

Kertoja: *Melkein jokainen oppilas täällä voi kertoa ihmeellisiä kokemuksia Jumalan johdatuksesta.*

Tuo keskeneräinen rakennus tuolla ulkona todistaa Jumalan avusta. Siitä tulee uusi voimistelusalitalo, jota ilman seminaari menettäisi asemansa valtion hyväksymänä yliopistollisena oppilaitoksena. Adventtikirkon johtajat aloittivat rakentamisen uskossa jo ennen kuin rahoitus oli varmistettu. Rakennus tulee toimimaan myös auditoriona ja kirkkona. Euro-Aasian osasto pyytää jäseniämme kaikkialla maailmassa tukemaan tätä tärkeää hanketta tänään kerättävällä vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahjalla. Me Zaokskin opettajat ja oppilaat haluamme kiittää teitä runsaasta lahjastanne tekemällä parhaamme sen Mestarin palveluksessa, jota me kaikki rakastamme.